

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kıvılda

«Bugün, bütün yurt-
ta 30 Ağustos zafer
bayramı kutlanıyor.»
Atatürk — Ben bu vatana size böyle mi
bıraktım ?...

BÜLENT
SEREN

Herseyde evvelâ Güven aranır!

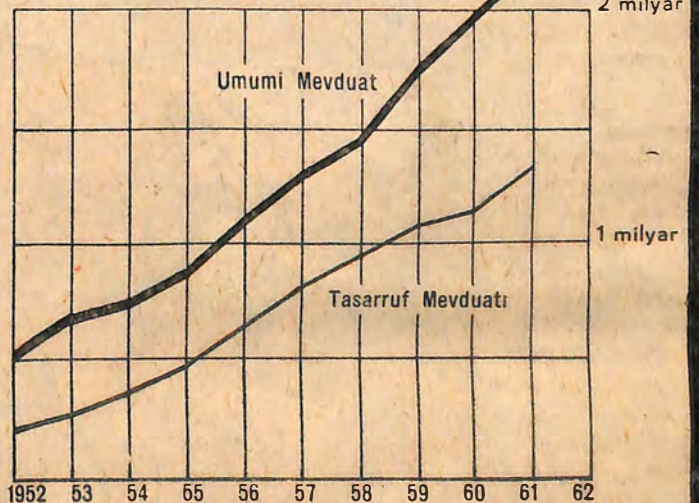

Doktorunuza nasıl güveniyorsanız, paranızı emanet ettiğiniz müesseseyi seçerken de evvelâ GÜVEN ararsınız.

Halkımızın tasarruflarını en fazla emanet ettiği, dolayısıyla en fazla güvendiği Banka Türkiye İş Bankasıdır.

SİZ DE İş Bankasına güvenenlerin arasına katılınız. Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırmakla, paranızı hem emniyet altına alır... hem de en iyi şekilde değerlendirirsiniz.

MEVDUAT GRAFIĞI

T Ü R K İ Y E

B A N K A S I

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

55000 ve 40000

Aman dikkat!

İki eşek çiftleşmiş... Eh, eşek bu, çiftleşir elbet, tokalaşacak değil ya...

Ama, eşekler çiftleşirken arada sahibi ölüvermiş...

Aman insan kardeşlerim, bu size ders olsun: Her yerde, her zaman, daima eşeklerden uzak durunuz!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nimet Arzik, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vî Nû, Semiramis Aydınlik, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Sadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kedri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50.
Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

fiat : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİYATI :

Kapak içi, santim 20 lira, iç sayfalar 30 ildir.
Cilt : 2 — Sayı : 57
30 Ağustos 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın Etikası Kuruluna uymayı taahhüt etmiştir

O KUDUNUZ, değil mi?.. Tüyle-riniz diken diken oldu, değil mi?.. Rahatınız —şayet varsa— kaçtı, değil mi?.. Uykunuz —yine şayet varsa— kaçtı, değil mi?.. Neşeniz, ümidiniz —yine şayet, şayet, şayet, varsa— kaçtı, değil mi?..

Türkiye'deki altmış bin din adamından eilibiş bin ilkokul bile görmemiş!

Türkiye'nin kaç köyü vardır?.. Kırk bin!.. Demek ki, köy başına bir kara cahil düştükten sonra, 15 bin de yedek kalıyor!

Din adamı, köyde hâlâ dünya adamıdır... Size, uydurma arapçasıyla yalnız Kur'an okumaz, yalnız namaz kıldırılmaz, yalnız dua etmez, yalnız ölü yıkamaz, yalnız cenaze kaldırmaz... Dünya işlerinde de köylünün öncüsü odur: Yer yuvarlağının öküz boynuzunda durduğunu o bildirir. Hastaya nefes edip ağzına o tükürür. Kısır güzelin göbeğine o zürriyet duası yazar, o üfürür... Ve seçimde hangi partiye, hangi adaya oy verileceğini o emreder!

Köy öğretmenini döğdüren odur, Atatürk'ün büstünü parçalatan odur, İnönü'nün resmini yırtıran odur!

Köyün okulu yok. Köyün dispanseri yok. Köyün ebesi yok. Köyün sağırk memuru yok. Köyün ilaç dolabı yok. Köyün suyu, ışığı, yolu yok... Ammaaa köyün gözünü bağlayan, vicdanını kör eden, kara, kapkara cahil yobazı var!

Eğer Köy Enstitüleri, demokrasi irgatlarının ilk yıkıldığı kültür kaynakları olmasaydı, elbet böyle bir devamımız olmayacaktı bugün.

Eğer Halkevleri, köyü kucaklayan kollarıyla, dokuzyüz elliden bu yana mutlu hizmetlerine devam edebilseydi, kafası ışığa kavuşmuş köy kalmıyacaktı elbet.

Ama uyanan köy, düşünen köy, duyan köy, kendi yolunu kendisi çizer. Ona, oy sandığına giden yolu, partilerin değneğinde oynayan yobazın pis parmağı göstermez!

Politikacıya —hâşâââ— politikacıya değil, vatani kesesinde, milletin midesinde övüten politikacıya lazm olan bu mu?.. O, güneşin, köy ufkunda değil, kendi hayat ufkunda, batmamasıya doğmasını istiyor... İsterse memleket katran kuyusuna düşsün, isterse vatandaş zift çukurunda boğulsun!

Gökyüzündeki çapulcu Arap uçaklarını tepelemek kolay... Zor olan yeryüzündeki bu vicdan çapulcularını tepelemektir!

30 Ağustos zaferine, Atatürk, Nemrut Mustafa Divanı Harbinin

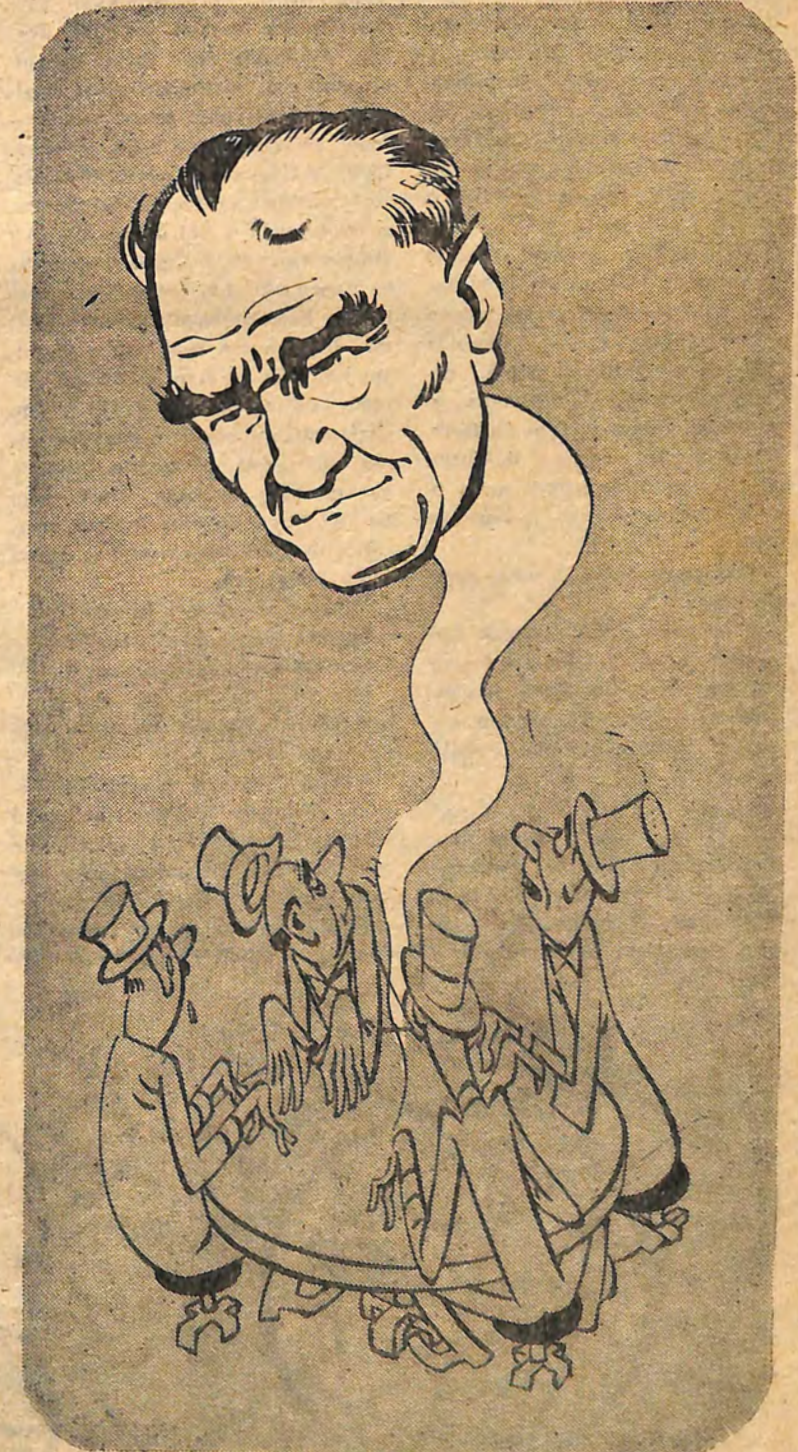
kendisini ölüme mahkûm eden yobaz fetvalarını çiğneye çiğneye gitmişti. Gümüşpalasını çekerek onların önünde değil!

Çağdaş bir ressamın bir tablosunu hatırlıyorum: Kapkara bir tuval. Altında üç kelime: Karanlıkta döğüşen zenciler...

Bir adı da sakın 1962 Türkiye'si olmasın bu tablonun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir A.P.'li: (Atatürk hayatta olsaydı A.P.'ye girerdi.) dedi.

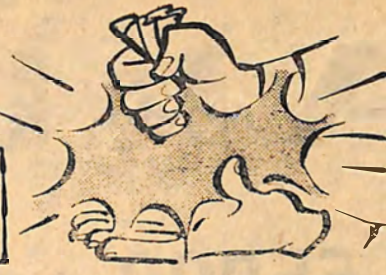

— Sahiden A.P.'ye girer miydiniz Paşam?..

— Girerdim... Ama İstiklâl Mahkemesiyle beraber...

YA GAZİ, YA ŞEHİT!

Adnan Veli

BİRBİRİ peşine yapılan ilçe kongreleri, günden güne daha çok ilgi topluyor, daha çok kızışıyordu. Parti ileri gelenleri, Senatörler, Milletvekilleri de günlerdenberi kongreden kongreye koşuyorlardı. O gün yapılacak ilçe kongresinde, Parti liderinin de uzun bir konuşma yapacağı, memleketin en önemli meselelerinin üzerinde duracağı bildirilmiş olmasına rağmen, lider o saate kadar kongreye gelmemişti. İlgili yolda ciplin bozulmuş olacağını ileri sürüyorlar, biraz daha beklemeyi tavsiye ediyorlardı. Bununla beraber kongre delegeleri sabırsızlanıyorlardı.

Lider geleceğün, kongrenin başlamasına karar verildi. Başkanın işaretleriyle ilk sözü idare heyetinden Balaban Tevfik aldı.

Balaban Tevfik, cesaretiyle, gözüpekliği ile kasabada ün salmıştı. Devrimden sonra, bir seferinde haksız iktisaptan, bir seferinde de askeri kaymakama gıyabında hakaretten iki defa hapse girip çıkmış, bu yüzden partililer arasında itibarı daha çok artmıştı.

Balaban Tevfik, alkışlar arasında kürsüye geldi. Masanın üstünde duran bardaktan, âdet yer ni bulsun diye, bir yudum su aldı. Ankara'da da kaç sefer görmüştü. Büyük hatiplerin hemen hepsi, o tılsımlı sudan daima yudum yudum alırlardı. Balaban Tevfik, salonu dolduran delegeleri ve dinleyicileri uzun uzun süzdükten sonra konuşmaya başladı:

— Çok sayın ve möhterem argadaşlarım,

Bir milletin sembolü olarak, hür ve bağımsız bir şekilde ve Anayasa nizamı içinde burada dolaşmış bulunuyoruz. Hepinizi galpten gelen saygı ve sevgileriyle selâmlıyorum..

Argadaşlar, demokrâsimizin mücadelesini yaparken ve demokrâsiyi sağlam temeller üzerine oturtmaya çalışırken, bu nurlu ve alettirikli salonda dolaşmış bulunuyoruz. Hepinizin gözündeki heyecanı, çok e-

yi ağnıyorum argadaşlar...

Biz bu vatani gurtardığımız zaman, milletimizin de içtimâi reformlarla yaşayıp zengin olmasını, ezanın gendil dinimize göre okunmasını, hür seçimle iş başına gelen İktidarın insan haklarını eyileştirmesini düşünerekten vatani gurtardık. Vatani gurtardıktan sonra, bu gader melmekete hizmet İtmış bir adam olduğum halde benim başıma gelenler, heç kimsenin başına gelemez. Haksız iktisat diyerekten 27 Mayıs'tan sonra mahkemiye verdiler. Üçer bin İlradan on sekiz dene tarla tapusu vermek suçundan tevkif İttiler. Biz demokrâsi mücadelesinden gorkan insanlar değiliz. On sekiz dene tarla tapusunu virdimse, partimizin şahsi erâzîsinden virmiş olup buna heç kimsenin ses İtmiye bir hakkı olamaz. Bizim İktidarımızın devri altın devir olarakten tarihe geçecektir. Paranın bu gader bol olduğu bir devir görülmemiştir. Şincik hepimizin ne gader sıkıntıda yaşadığımızı söylemiye heç bir hacet mevcut değildir. Esgl devrin zenginliklerini düşündüğümüz zaman hepimizin yüreği zıplamaktadır. Köylü vatandaşlarımız rakısını İçer, gumarını oynar, pangadan bi emirle binlerce gayime borç alırken, şincik hep-ten sıkıntıya düşmüş bulunuyoruz.

Böyük şairimiz sayın bay Fuzulî'nin didiği gibi:

«Mazi galbimde bir yaradır
Bahtım saçlarımdan garadır
Beni zaman zaman ağlatan
İşte o hazin hâtıradır..»
diyerekten yüksek heyetinizi candan selâmlarım...

Salonda bulunan delegelerden bazıları, Balaban Tevfik'in heyecanlı sözleri karşısında göz yaşlarını tutamamışlar, İçin İçin ağlamaya başlamışlardı.

Tevfik, bardaktan bir yudum su daha aldı. Cebinden çıkardığı men-

diliyle terini sildikten sonra devam etti:

— Çok sayın argadaşlarım,

Şincik bizim esgl zenginlerimize yeni bir isim dakmışlar. Bizimkiler Goçero deyolar.. Ne demektir Goçero?.. Goçero didikleri esgıyanın biridir. Bizim zenginlerimizin Goçeroyunan heç bir ilâkası olamaz.. Çünkü Goçero silâhınan adam soyup para kazanırken, zenginlerimizde silâh dnen birşey yoktur. Goçeronun böyük çiftliği de yoktur. Goçero'nun cipli, gamyonu yoktur. Goçero zengin olurken silâhına güvenmekte olup, bizim zenginlerimiz böyük bir partiye ve yüksek hükûmata güvenmişlerdir. Zenginlerimize Goçero diyenler, Allahın gazabına uğrayarak zokaklarda dıleneceklerdir İşallah.. Bi melmekette zenginler olmayıncek, fakır fukara nırdan ekmek ılr argadaşlar?.. Helbette hepimiz zengin olacağız... Demokrâsi mücadelesi helbette kolay değildir.

Bendeniz bu mücadeleye gözünü gırpmadan atılmış nâciz bir vatan eylâdım. Ben hiçbir şeyden yılmayan bir insanım.. Biz bu vasa gelene gader neler gormüşüz argadaşlar.. Hapisler mi ararsın, zindanlar mı ararsın, ne ararsan bizde!.. Kimi sefer eroin İftirası attılar, yılmadım. Kimi zaman asker kaççağı muamelesi yaptılar, yılmadım. Kimi zaman zina dâvası açtılar, yılmadım. Demokrasiyi yerleştirene kadar çalıştım, emme sonunda da yerleştirdim!

Argadaşlar, bu dâvayı kazanmak İçin gorkmamak, heçbir şeyden yılmamak İlâzım... Garşına toplar, tüfekler çıksa gene yılmıyacaksın. 22 Şubat ağşeminde bendeniz Angara'dan uzakta olduğum İçin bizim gasabada 22 şubatı duyuncuk, hemen pencereyi açtım, göğsümü Angara'dan tarafa çevirerek, bu nâciz göğsü silâhlara siper İttim. Herkeş gi-

bi kaçcek delik aramadım. Delige kaçcek olduktan kelli bizim yanda delik çoktur. Emme o delige girmemek mârifettir. Cessur ve yılmamak İlâzım... Mademiki demokrâsi mücadelesine gendini virdin, ne toptan, ne tüfekten, ne candarmadan, ne tahsildardan, ne ölüden, ne de diriden gorkmıyacaksın...

Balaban Tevfik coştukça coşuyordu. Ağzından tükürükler saçarak yaptığı konuşması, zaman zaman sürekli şekilde alkışlanıyordu. Fakat kongrede onu çekemiyenler de vardı. Karşı hiziptekiler zaman zaman ısıklı Balaban'ı protesto ediyorlardı. Bunlardan biri konuşmanın yapıldığı kürsünün gerisinde durmuş, arada bir eliyle salondaki taraftarlarına işaretler yolluyordu. Balaban:

— Evet, diye devam etti. Gorkmak, erkeklige yaraşmıyan bir şeydir. Öleceksin, fakat gorkmıyacaksın...

Daha sözünü bitirmemişti. Kürsünün gerisinde bulunanlardan karşı hizibin elebasısı Takunyacı Müslim, usul usul Balaban'a yaklaştı. Ona göstermemiye çalışarak, arkasına sakladığı dört kiloluk şişmiş bir kesekâğıdını havaya kaldırdı ve bütün kuvvetiyle öbür avucuna çarparak top gibi patlattı. Balaban, e-İni havaya kaldırmış:

— Ölmek var, gorkmak yok!.. diye bağırırken kulağının dibinde bir şey patladığını duyunca:

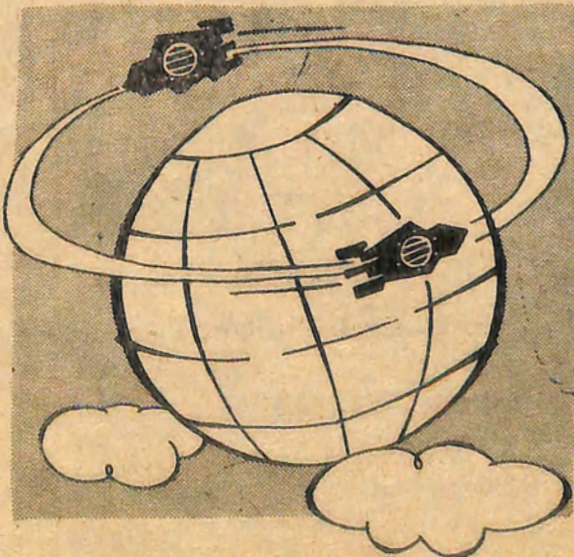
— Eyvaaaah, yandım... Yandım anam yandım, diye bir nâra attı. Sonra da bir külçe halinde kürsünün dibine yığılıverdi.

Salonu bir anda müthiş bir kahkaha doldurdu. Takunyacı Müslim, Balaban'ın tam bir palavracı olduğunu İspatlamak, böylece İdare heyeti seçiminde ona oy verilmemesini sağlamak İçin, böyle bir oyun hazırlamış, oyununda da muvaffak olmuştu. Fakat Balaban taraftarları, bir anda hücumu geçtiler. Yapılan muameleyi hazmedememişler, protestoya başlamışlardı. Hattâ kürsüye atlıyarak Takunyacı Müslim'e saldıranlar bile vardı.

Delegelerin bazıları da, kürsünün dibinde bayılan Balaban'ın yardımına koştular. Gürültüler, bağırışmalar arasında Balaban Parti'nin cipliye Belediye Hastahanesine kaldırdı. Orada yapılan ilk muayeneden sonra, Vilâyeteki Devlet Hastahanesine nakli uygun görüldü. Ertesi gün, Balaban'ın öd kesesinin patlamış olduğu kasabada duyuldu. Kongre yarım ka mış. Balaban taraftarları, Takunyacı hakkında takibat yapılması İçin cumhuriyet savcılığına başvurmuşlardı.

Balaban'cular, artık hergün Sefer'in kamyonu ile Vilâyete gidip, hastayı ziyaret ediyorlardı. Balaban demokrâsi mücadelesinden hâlâ vaz geçmemişe benziyordu. Karyolasının ayak ucunda oturanlara hep aynı şeyleri söylüyordu:

— Demokrâsi mücadelesinde gorkmak yok argadaş... Ölümden İblem gorkmıyacaksın... Herşey şana vız gelecek... Yaşarsan ne mutlu: Demokrâsi gazılsın... Ölürsen ne mutlu: Demokrâsi şehidi!

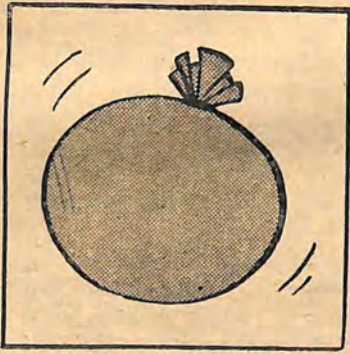
Onların dünyası!

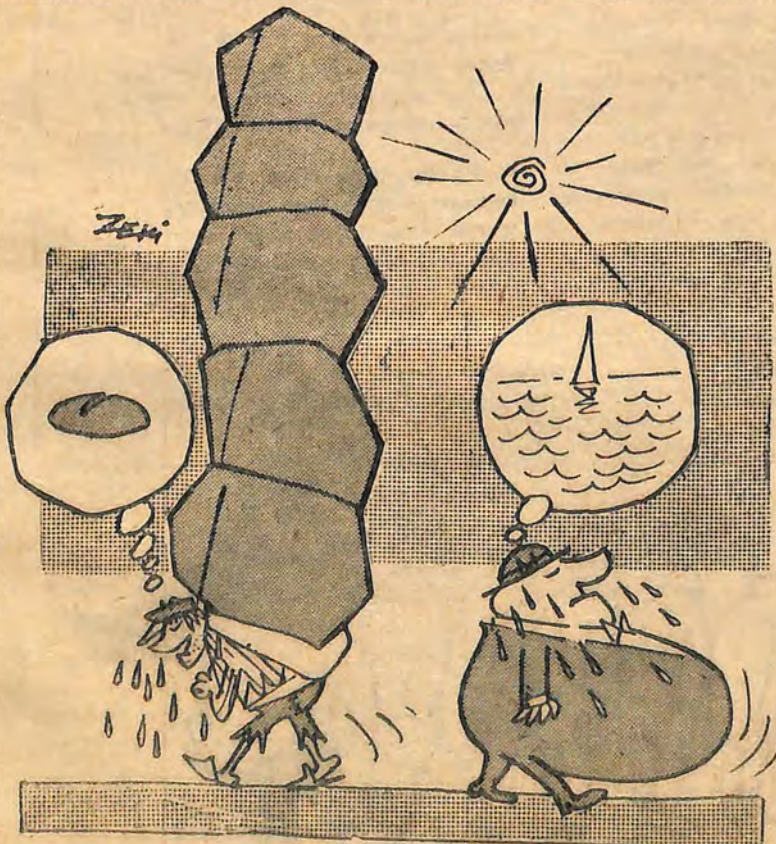
BİZİM DÜNYAMIZ!

«İmam bilmediğini okur!»

Servet Beyânı!

YAZISIZ

Göz ucu ile

ROMA

Yusuf Ziya Ortaç

Gölge vergisi

BİZ, toprak milyonerlerinden vergi almaya korka duralım. Turistler cenneti zengin Roma, gölge vergisi alıyor!.. Yalnız belediye, gölgeden para kazananlarla vergide anlaşmıştı da parasında anlaşamamıştı henüz.

Anlatayım:

Bir akşam, radyo, cadde boylarındaki mağaza, lokanta, kafe, bütün dükkânların, ertesi sabah açılmamaya karar verdiklerini, çıkmaza giren müzakerenin bütün gece süreceğini, anlaşmanın güç olduğunu, uzak olduğunu yayınladı. Telâşlandık âdeta... Hepsi on gün sürecek bir yolculuğun daha başlangıcında sıkıntıya saplanmama hoş a gidecek şey değildir.

Anlaşmazlık şuydu:

Roma belediyesi, caddelerdeki mağazalardan gölge vergisi alacaktı. Bu vergi, ikiye bölünmüştü: Tente vergisi, sandalye vergisi...

Dükkânları, güneş ışığına karşı gölgeliyen tentelerden belediye, metrekaşe başına, yılda ne istiyordu bilir misiniz?..

Tam 30.000 lîret... Bizim paramızla 750 lira! Eh, bir tente, mağazanın cephe genişliğince, yirmi, otuz, kırk metrekaşe olacağına göre, gölge vergisi de, onbeş bin liradan başlayıp otuz bine, kırk bine kadar yükselecekti elbet.

Bizim şair:

Gölge etme, başka ihsan istemez!

Diye bunun için mi söylemiştir acaba?..

İkincisi sandalye vergisi... Bu, Paris, Roma, Düsseldorf gibi, bütün büyük Avrupa şehirlerindeki cadde boylarında sıralanan Kafeler içindî...

Roma'da, Kafe'lerin en şık, en güzel ve en zenginlerini Via Veneto'da görürsünüz. Dolar dolar boşalır.. Sabahtan akşama kadar!

Biliyor musunuz, Avrupalı turistin de, Avrupalı iş adamının da öyle bizim Abdullah Efendi Lokantasında, Liman Lokantasında, Konya Lezzet Lokantasında yaptığımız gibi tıka basa karnın doyurup cene çalmaya vakti yok... Oturuyor bu caddeler boyunca sıralanmış Kafe'lerin tertemiz keten örtülü, rahat, hasır koltuklarından birine... Bir omlet, yahut bir sandviç, bir domates, yahut bir meyva suyu, tamaaam...

İşte Roma belediyesi, bu açık hava kahvelerinden vergi istiyor: Sandalye başına 10.000 lîret, Türkçesi 250 lira...

Rastgele bir tanesini saydım, yüziyirmi dört sandalye vardı... İkiyüz elli ile çarpınca, vergisini bulursunuz: Yirmialtı bin lira!

Bir şehir böyle kalkınıyor, böyle güzelleşiyor, böyle dünya şöhreti oluyor...

Bizim zavallı dünyamızda böyle bir vergi, meselâ Ankara'da, meselâ İstanbul'da, meselâ İzmir'de, seçimlerin tek çığlığı olur ve iktidarı kaybetmeğe çok bile gelir, değil mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Cennetten çıkma!

Ankara'nın Serik ilçesinde, lokantacılık yapan Hüseyin Karaduman'ı, dükkânını geç kapattığı için jandarmalar karakola götürmüşler!

Sonra mı?..

Sonra efendim, Karaduman'a sabaha kadar duman attırmışlar!

— Noooolur amca, bizi de Milî lîge dahil edin!

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 17 metre kısa dalgadan Hudut Dağları, 71 metre uzun dalgadan Köşebaşı Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki programımızı, Karma Türk Müziği'ne ayırdık. İşlerin karman-çorman olduğu bu mutlu ve umutlu günlerde karma hükümet, karma takım modasına uyan stüdyomuz, müziğin de karmasını sunabilmek için politikomanyetik bütün mikrofonlarını seferber etmiştir!..

Haftanın ilk solisti ünlü 22 Şubatçılardan Dünder Seyhan!.. Adalet Partisi Başkanı Ragıp Gümüşpala'ya adanmış bir şarkısını okuyacak olan Dünder Seyhan huzurunuzda sevgili dinleyiciler:

**Bir Şubat gecesi rastladım size,
Ne büyük bir telâş içindeydiniz.
Hiddetle bakınca gözlerinizle
Neden başınızı öne eğdiniz?**

**İçinde uyanan eski bir arzu
Dedi ki: Çileden çıkartanlar bu!
Şimdi soruyorum büküp boynumu:
Tanklar yollardayken neredeydiniz?**

**Sen, kongrelerde satadur caka,
Yunup gözlerini: Kara de aka!
Seçmenden toplamak için sadaka:
Şapkayı çıkarıp bere glydiniz!**

**Çamuru sıvayıp doğan güneşe
Yine düşman oldu kardeş kardeşe,
Miras helâl deyip kondunuz leşe!
Zoru götür görmez neye tüydünüz?**

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bilmem hatırlar mısınız 27 Mayıs öncesinin bir Kubalı'sı vardı!.. Hani şu ikidebir beyanat veren, ikidebir Bakanlık emrine alınıp, hâdiselerin kahramanı yarattığı günlerde kahramanlıktan hâdisiye yaratan Hüseyin Nail Kubalı!.. Ünlü hukuk profesörü, ünlü Anayasacı, ilim ve bilim dallarının siyasî kabadayısı Ku-

balı!.. Hâlâ hatırlayamadınız mı?.. Canım şu her kanunsuz davranış karşısında konuşan, fakat devrimden bu yana dondurma yemişi bülbüller gibi susan Kubalı var ya, işte bu bariton sesli sanatkarımız, —sesi kısıldığı için— şimdi size sadece bir mâni okuyacaktır:

**Yosun yosun dubalı,
Kim yiyecek bu balı?
O kadar emek çekti,
Hava aldı Kubalı!**

**Oy nıdem nıdem nıdem?
Başımı alıp gıdem...
Bu illeri terkıdem!..**

Sevgili dinleyiciler, Karma Müzik programımızın bir de misafır solisti var!.. Telefoncu Ayten!.. Akbaba mikrofonuna daha önce de çıkmış bulunan Telefoncu Bayan Ayten, bu hafta sadece dinleyici olarak stüdyomuzda dâvet edilmişti. Fakat «Dert ağlatır, aşk söyler» derler ya, işte Ayten hanım da bu hastalığa tutulmuş!.. Seviyor kızcağız ne yap-sın?.. Kimi sevdiğini bilmiyoruz ama duyuyoruz, işitiyoruz, okuyoruz!.. Tatlı şeydir aşk!.. Bâzan hıçkırır hıçkırır ağlatır, bâzan misafirlikte bile yanık yanık söyler!..

Ayten hanım huzurunuzda aziz dinleyiciler:

**Dere geliyor dere
Kumunu sere sere,
Al dere götür beni,
Götür beni Ömer'e!..**

**Amanın amman amman,
Zamanın zaman zaman,
Bizim düşün ne zaman?
Yaaa... le!... lim!..**

**Ben armudu dişledim,
Sapını gümüşledim,
Sevdiğim'in adını,
Mendilime işledim.**

**Amanın amman amman,
Zamanın zaman zaman,**

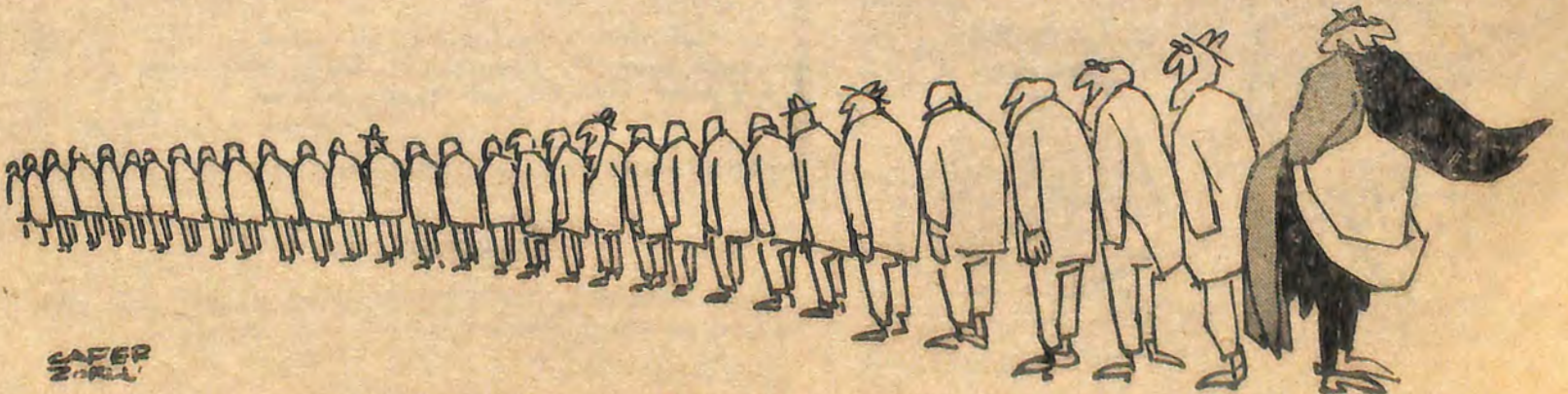
Son olarak mikrofonumuzdan sesini duyacağınız sanatkar, Hudut Dağlarının aktüel kahramanı, kurşun sesli, barut nefesli, ünlü yıldız Koçero!.. İçişleri Bakanının bizzat ziyaret etmek için tâ ayağına kadar gittiği ve fakat evde bulamadığı için eli boş döndüğü haydut Koçero, kendisini mağarasında rahat-sız eden Akbaba Radyosu ekibini kabul etmiş ve seyyar teypimizin bandına Sahir Kurutluoğlu'na ithafen şu türküyü okumuştur:

**Güzel şosallardan gelip geçersin,
Yığıtsen dağlara gel Gurutluoğlu!
Nakış makasıyla yonca biçersin,
Onu da götürür sel Gurutluoğlu!**

**Otohtisler sıra sıra soyulur,
Bizim dağlar oylum oylum oyulur,
Toptan aç kalmışız, nasıl doyulur?
Sen bunun sırrını bil Gurutluoğlu!**

**Soyulanlar dizim dizim olmuştur,
Dağları süsleyen izim olmuştur,
Koltuk sizin, dağlar bizim olmuştur!
Sıkı dur, almanın sel Gurutluoğlu!..**

Sevgili okuyucular, aziz dinleyiciler!.. Bu haftaki karma müzik programımız da burada bitiyor. Gelecek hafta tekrar buluşmak temennisiyle hepinize mutlu tâtiler!.. Hoşça kalın!..

— Afrikalı mısırmız bayan?
— Hayır Floryalıyım!

Bir ensesi kalın!

— Müthiş bir yazı yazdım. Bütün hesapları döktüm ortaya. Elli milyon liralık milli gelirin beş milyarını beş bin kişi bölüşüyor... Bunlar partilere de, devlete de, piyasaya da tesir eden baş sömürücüler. Bunlardan sonra ikinci sınıf, üçüncü sınıf sömürücüler; onlardan sonra da sömürücülerin çanak yalayıcıları geliyor. Bunların çevirdikleri bütün dalavereleri, kaçırdıkları vergileri, idare ettikleri karaborsaları açıklıyorum.

— Halk sıkılıyor böyle iktisadi yazılardan...

— Sıkılıyor olur mu, tam tersine bunları okudukça fal taşı gibi gözleri açılıyor halkın, ayakları suya değmeye başlıyor. Yazmak lazım bunları...

— Bakalım dayandığın istatistikler doğru mu?

— Doğru, plânlama dalresinin istatistikleri...

— Dünyanın her tarafında oluyor böyle şeyler.

— Bizdeki gibisi hiçbir yerde olmuyor...

— Peki, oku bakalım ne yazmışsın...

— «Demokrasi numarası altında hırsız soygununu devam ettirmek isteyen zihniyet...»

— Dur dur. Çok ağır. «Demokrasi numarası» sözünden başka mânalar çıkar. Demokrasie karşı zannederler sen!...

— Yani bunun siz demokrasi olduğuna inanıyor musunuz?

— Hayır ama yıkıcı olmamak lazım. «Demokrasi numarası» diye yazmamalı...

— Peki. Düzeltelim. «Demokrasiden faydalanarak hırsız soygununu devam ettirmek isteyen...»

— «Hırsız» da iyi değil... Her kâr eden hırsız mı? Bak Avrupa'ya, bak Amerika'ya, hepsi kâr sayesinde kalkınıyor.

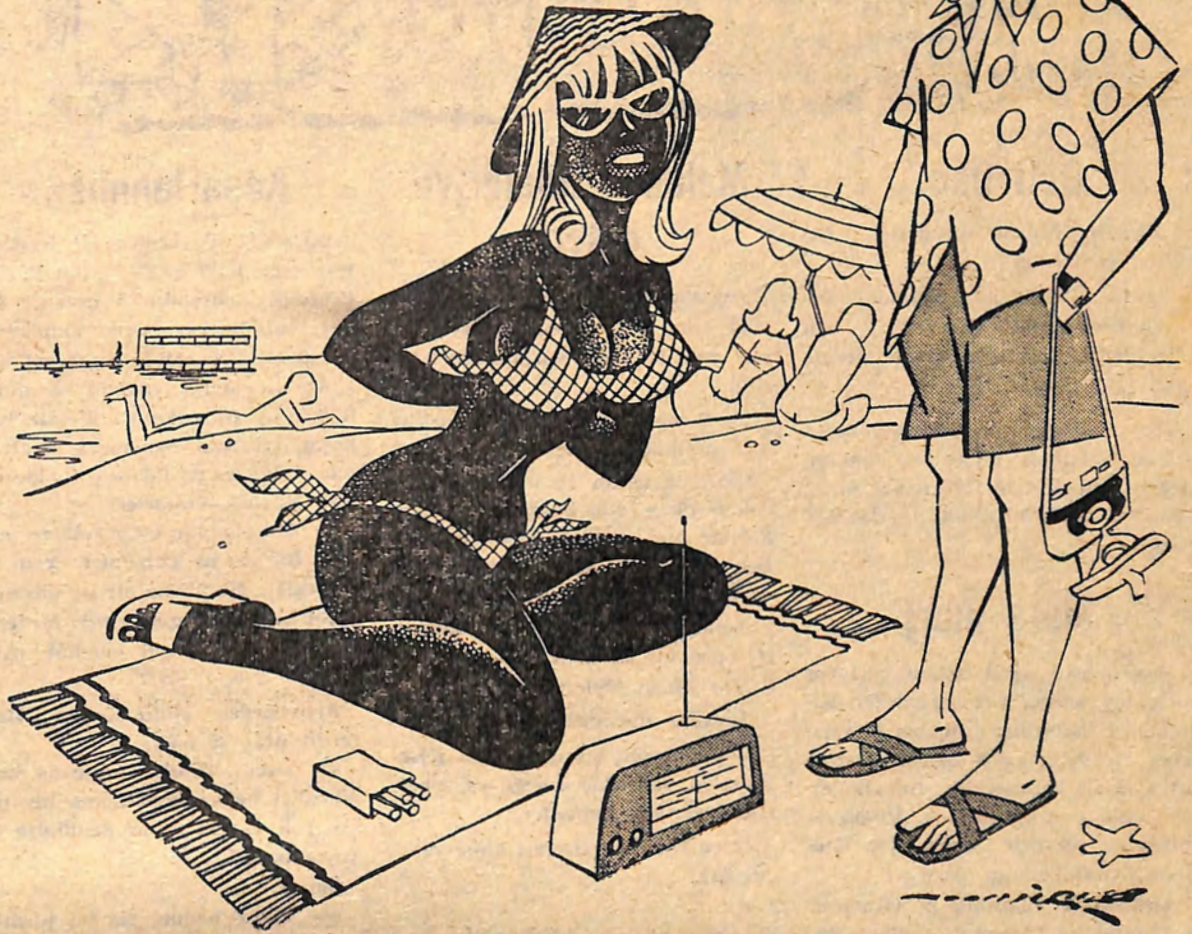
— Ama yüzde kaç kâr? Bizdeki gibi yüzde üçyüz kâr mı?

— Canım bunlar menfi propagandalar. Yüzde üçyüz kâr eden kim? Bunun riski var, amortismanı var, yatırımı var, ihtiyat akçesi var... İnsafsızlık etmemeli... Sen çıkar «Hırsız» kelimesini...

— Peki. «Demokrasiden faydalanarak soygunu devam ettirmek isteyen...»

— «Soygun» da iyi değil. Hem sonra kim kim soyuyor? Açık anlaşılmıyor...

— Kim soyacak tüccar soyuyor, imalatçı soyuyor, ithalatçı soyuyor, ihracatçı soyuyor, rant

sahibi soyuyor, bunlarla ortaklık eden politikacı soyuyor...

— Yok yok, hepsini itham etmek doğru değil. Soygunculuk eden varsa hükümet yakalasın. Hükümetin yakalamadığına sen nasıl soyguncu dersin? Üstelik hukukçusun da... Sen çıkar o «Soygun» lâfını...

— Bütün mesele burada. Halka bunu anlatmak gerek. Hükümet yakalayamaz bu soyguncuları. Her parti en başta onlara dayanıyor...

— Bunlar menfi düşünceler. Her yerde olur böyle şeyler. Bizde de zamanla düzelecek. Yıkıcı olmamalı. O «soygun» lâfı iyi değil...

— Peki. «Demokrasiden faydalanarak gayri meşru çıkarlarını devam ettirmek isteyenler...»

— Evet ama bu da halkı tahrik olmuyor mu? Halk her zenginliği gayri meşru çıkar sahibi zannedecek. Zengin düşmanlığı yaratmak güzel değil. Komünistlerin ekmeğine yağ sürmek gibi bir şey bu...

— E nasıl uyaracağız halkı yani? Hesap ortada, beş milyar beş bin kişi bölüşüyor. Bunlar nasıl kazanıyorlar bu paraları, anlatmalıyım mı?

— Bırak başkası anlatsın, sen anlatıp ne yapacaksın?

— Yani siz inanmıyor musunuz burada bir haksızlık olduğuna?

— Her yerde olur o kadar. Bunun için halkı kıskırtırsan daha mı iyi? Hele böyle kritik zamanlarda...

— Ne diyelim öyleyse? «Demokrasiden faydalanarak haddinden fazla kazanç sağlamak isteyenler...»

— «Haddinden fazla» da iyi değil. Kazancın haddini kim tayin etmiş ki... Hür memleketlerde her kazanan daha fazla kazanmak ister... Sen hürriyete inanmıyor musun?

— İnanıyorum ama...

— İnanıyorsan yaz bunu: «Demokrasiden faydalanarak kazançlarını arttırmak isteyenler, memleket iktisadiyatına faydalı olmuşlardır. Hürriyet rejimlerinin güzel tarafı budur...» Böyle yaz işte...

— Tam tersi ama...

— Nasıl tersi... Sen hürriyet rejiminden yana değil misin?

— Yanayım da, milli gelir bölüşmesindeki haksızlığa...

— Elbet herkes kendi kaabil-yetince göre kazanacak? Sen kapıcıyla aynı parayı mı alıyorsun?

— Hayır, ancak...

— Sen dediğim gibi yaz. Kıskırtmayalım halkı...

— Öyle yazacağımı başka yazı yazarım.

— Ha, bak o daha iyi. Deniz yaz, plajları yaz, sıcak yaz.. Zaten millet ciddi şeylerden hoşlanmıyor.

— Doğru, haklısınız, başka şeyler yazalım...

SEYTANÇEKİCİ

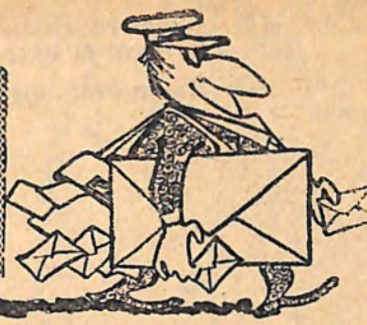
Yurttan manzaralar :

İki dünya !

Nimet Arzik

Ankara Mektubu

Deli Oso...

Kimdir biliyor musunuz?.. Osman Bölükbaşı.

Osman Bölükbaşı Doğuludur. Doğulu hemşehrileri kendisine «Deli Oso» adını yakıştırmışlardır neden-se...

Bana gücenmeyin Osman veya Oso bey!.. Lâkabı takan ben değilim. Sonra işin şirin bir tarafı yok mu?.. Falanca parti büyüük lideri: Deli Oso!..

Marş marş

Geçen gün şahit oldum. Ufacık bir olay, amma yazmağa değer. Kitapların fiatlarının (yabancı kitapların) birbuçuk misli artışına sebep olan Haşet Kitabevi'nin, Ankara bölümünde ufak bir memur. Amma ne ufak, ne çelimsiz. İnsan ister istemez, kemikli sırtını okşayıp:

«Oğlum B vitamini, A vitamini, C vitamini, dünyanın bütün vitaminlerini al da sana yarasın» diye si geliyor.

Diğer memurlara hitap tarzı:

«— Marş, marş!..»

«— Kitabı götür, marş, marş...»

«— Dergiyi getir, marş marş...»

«— Gazeteyi rafa koy, marş marş...»

Kuzum, «marş marş» bu kadar ucuzladı mı?.. Eveet, modası geçen herşey ucuzlar... Herşey!

Mehmed Ünal'dı ve ciğer...

Senatör Mehmet Ünal'dı Fuat Köprülü için şöyle demiş! Biliyorsunuz, yeni bir parti kurdu Fuat Köprülü:

«— Sırtına ciğer bağlasa, kediler bile peşinden gitmez...»

Sözlerin üstün zerafetini tartışacak değiliz. Tabii buluyoruz. Politikacılar bizi zerafete alıştırmadılar. Ben şu meslek terimlerine tutuluyorum, Senatörlükten önce, Ünal'dı kasaplık etmişti... Koyun eti satmıştı, kuzu eti satmıştı. Tavuklar oldukça cılızdı Mehmet beycim!..

Köprülü amcamıza derim ki:

«— Gücenme, kasap, Kantın felsefesinden bahsedecek değil ya, elbet-teki ciğerden bahseder...»

Zaten Kant'ın felsefesi kime yaramış ki?..

Kin de derinliktir...

İsmet Paşa'dan bir İsmet Paşacı bahsediyordu:

«— Derin adam... Birader... Derin adam... Derinliğine diyecek yok!..»

İsmet Paşacı olmyan biri cevap verdi:

«— Diyecek yok tabii... Kin de bir nevi derinliktir çünkü!..»

Kaşarlanmış...

Buradaki Unesco'da bir başkanımız var: Eski Millî Eğitim Bakanı Profesör Bedreddin Tuncel... Bir heyetimiz de var: Gene ünlülerden devşirme. Geçenlerde bu heyet tam kadro toplanmış. Önemli bir mesele için oy atılacakmış... Mesele herkesin terazisini oynatacak kırattaymış: «Avrupa'ya falanca toplantıya kim gitsin?..» meselesi...

Derken efendim oy pusulaları açılmış. Bir de ne görsünler: Yedi kişiymişler. Herbirine bir oy düşmüş, hiçbirine iki oy düşmemiş. Meğerse herkes yalnız kendi kendini oylamış!..

Artistlerden Yıldız Kenter Bedrettin beye sormuş:

«— Yahu, demiş. Aranızda kendinizden başka inandığınız bir tek kişi yok mu ki yalnız kendinize oy atıyorsunuz?..»

Cevap:

«— Yıldız hanım, siz bu memleketi bilmezsiniz!.. Biraz daha kaşarlanın...»

E Bedrettin bey'cim, biz de sizi Millî Eğitim Bakanı yapmıştık... Mekteplerde kaşarlanma fiiline önem verildi galiba o zaman ve başka birşeye verilmedi: Kaşarlanıyorum, kaşarlanıyorsunuz, kaşarlanıyorsunuz, kaşarlanıyorsunuz, kaşarlanıyorlar!..

Yaaa, biz de sizi Millî Eğitim Bakanı yapmıştık Bedrettin beycim!..

Her türlüşü vardır şöhratin... Düpedüzü, fiyaka şöhrati, skandal şöhrati...

Son Meclis toplantısı bazı dostlarımızı, istemediğimiz şekilde şöhratlandırdı «tarileştirerek». Ne çekiyorsak zaten «tarileşenlerden» çekiyoruz...

Melih Küçüktepepınar var aklımda, düşüncemi böylesine karamsarlıkla boyarken fırça fırça...

Çok sıcakta, Ankara'da, Anafartalar caddesinden geçenlerde bir tahammülsüzlük belirir. Beyinlerini karıştırır ısı. Geçerken kolunuz, koluna değse birinin, en «sehhar» güflüğüünüzle özür dileseniz, en azından «gözün kör müydü be!..» diye karşılar sehhar güflüğüünüzü de özürünüzü de, yalnız kabahatinizi görür...

Partiler birbirlerine karşı zaten, o havada... O havadayken sen kürsüye çık sallana salına, (kafasını zor taşır gibi yürür Melih Kemal Küçüktepepınar) ve hücum et «eski zamana», karşıdaki partiyi işe, suça katarak...

Bir zamanlar Demokrat Parti iş yapma gücünden kesilince, «kırk altı seçimleri, kırk altı seçimleri» diye temcit pilâvı gibi (nasıl sürülürse o pilâv) kırk altı seçimlerini öne sürer dururdu... Kural, şu, artık hepimiz belledik: İş yapamayınca, ağzı havada bekliyen vatandaş «pozitiflikler» sunamayınca, eskiye çatılır.

Kürsüde, Afrikalı Scipion gibi, (biliyorsunuz hikâyesini, Romalıymış, hizmet etmiş, senator imiş bizzimkiler gibi. Senato bir gün kendisini vatan hainliğiyle itham etmiş... Scipion ağır ağır «Ben o gün vatanı kurtardığıma yemin ederim» demiş...) Lâkırda ederken ben hep aklımdan bunları geçiriyordum... Ve tutumuna bakıyordum. İğretiydi tutumu... Çenesini azametle sıvırtıyordu. Kollarını meydan okurcasına kavuşturuyordu. Olmyan tehlikeleri umursamaz bir «gelenin göreceği var» havası vardı onda. Bu kadar poz lâzım değildi bu çıplak acılı dünyada... Asıl bu pozlar, yerdiği «eski zamana» aitti... Bugün kimsenin ek tavırlar takınmağa vakti bile olmamalı.

Melih Kemal Küçüktepepınar dostum, arkadaş olarak çok şirindin, gece kulüpleri müdavimi olarak çok «yerindeydin», milletvekili olarak da, fena değildin.

Tarihleşmeğe kalkınca... Beğenmedim seni... Mecbur muyum beğenmeğe?.. Yalnız ben değil İnönü de beğenmedi ki, sen konuştuktan sonra, söndüüü, mağmumlaştı, mahzunlaştı, «Yahu, ben bu koalisyonu pamuk ipleğiyle bağlayınca, ya kadar, öldüm bittim, bunlar bir çırpıda bütün ölme bitme işlemimi hiçe indiriyorlar» dercesine arkandan baktı baktı... Sen görmedin, yeni şöhratinin dumanında mest olmuştun seni!

YAZISIZ!

İŞ ve GÖSTERİŞ!

Yusuf Ziya Ortaç

BİR avuç toprak... İster, do-
ğru sınırlarından gelsin,
Kars'tan... İster Başkent
yaylasından gelsin Ankara'dan..
İster, turuncgiller bölgesinden
gelsin, Mersin'den, Bodrum'dan,
Alanya'dan.. İster, tütün, incir,
üzüm bağları İzmir'den, ister
fındık bahçeleri Ordu'dan, Gire-
sun'dan, Trabzon'dan... Ve ister,
kubbeler, minareler şehri güzel
İstanbul'dan... Hepimiz için eşit
güzellik, eşit kutsallık taşır bu
topraklar.

Ama, İstanbul'a bir vali se-
çerken, öbür illerimize gönder-
diğimiz valiler üstü özellikler a-
rarız bu valide... Beyoğlu'na, Bü-
yükada'ya, Kadıköy'e, Üsküdar'a
kaymakam seçerken de böyle...
Yahut böyle olması gerek!

Nedenini sormak bile aklınıza
gelmez, değil mi?.. Billirsiniz ki,
buraların sosyal hayatı, turistik
önemi, daha gün görmüş, daha
dünya görmüş, daha ufku geniş
idare adamları ister...

Konuya çeşni katmak için bir
eski hâtıramı anlatayım size:

Galiba yirmibeş yılı geçti, Bü-
yükada'ya bir kaymakam tayin
ettiler: Adı, Şevket.. Kırmızı
saçlı, tatlı, uysal, hoşsohbet bir
adamdı. Ama gevşek mi gev-
şek.. Bıkın mı bıkın... Yaşı da
elliyi aşmıştı sanırım... İçişleri
Bakanı Şükrü Kaya'nın sınıf ar-
kadaşymış...

Bir yaz günü, Şükrü Kaya A-
da'ya gelmişti, Kulübe... Küçük
evin önündeki bahçede, gürbüz
bir ağaç gölgesinde koltukları-
mıza yaslanmış, sıcaktan pelte-
leşmiş, esneyen kelimelerle ko-
nuşuyorduk...

İlerideki bir başka ağacın
gölgesinden zar tıkrıtları, pul
şakırtıları geliyordu...

Birden, Şükrü Kaya o tarafa
bakarak seslendi:

— Şevket!..

Meğer tavlâ oynayan Ada Kay-
makamı Şevket beymiş...

Hemen ceketini düğmeleyme-
rek eski sınıf arkadaşının kar-
şısına koştu:

— Efendim...

— Ne zaman geldin vazifeye?..

— Bugün efendim...

Şükrü Kaya, zalim bir istihza
ile:

— Maşallah, dedi, işe tavlâ-
dan başlamışsın!..

Fena bozuldu adamcağız... A-
ma odasına gitse, masasına otur-
sa ne yapacaktı?.. Düşünme gü-
cü, çalışma gücü, yaratma ve
yapma gücü kalmamıştı ki za-
vallının... Tükenmiş bir adam-
dı!

Dedim ya, aradan çeyrek yüz-
yıl geçti bugün... Her gelen kay-
makam, bir kendisinden önceki-
nin eşidir. Hani şu, topal tek-
mesi yiyen Kadirli Kaymakamı
hızında, içi yoktan var etme

gücüyle dolu bir kaymakam
gelmedi Büyükada'ya!

Şimdi yeni bir kaymakamımız
varmış... Yüzünü görmedim
henüz. Adını da bilmiyorum...
Ama Ada, o güzel, o eşsiz, o
dünya cenneti Ada pislik, pislik,
pislik içinde!.. Sinek, sinek, si-
nek içinde!..

Gece, sokaklarda, aylaklar sü-
rüsünün sulu serenadları!.. Sa-
bah, gün doğmadan vapurların
canavar düdükları... Öğle, ikin-
di, akşam satıcı çığlıkları ve de-
nizden gelen motor gürültüleri...

Asfalt, küme küme at pislik-
leriyle lekeli... Güneşte tüten
beygir sidikleriyle yol yol...

Kulüpten iskeleye inerken de-
mir kapısına kilit vurulmuş bir
kıyı bahçesi var: Kağıt parçala-
rı, gazete yırtıkları, meyva art-
ıklarıyla dolu... Duvar üstüne
çekişmiş bir tel örgüde, on gün-
dür bir mısır koçam sallanıyor!
Ne mi yapıyor kaymakam bey?..

Yooooook, hatırlınıza Şükrü Ka-
ya'nın Şevket'i gelmesin!.. Bu, i-
şe tavlâdan başlamamış... Çok
büyük, çok gösterişli bir hiz-
met peşinde yeni kaymakam:

Büyükada'ya bir Atatürk hey-
keli dikmek için çalışıyor!

Dün, odalarımıza bırakılan bir
mektupta, bu şerefli hizmet i-
çin, elli liradan az olmamak
şartıyla, bağışa çağırılıyorz...

Ben, sayısız değil, sayılı büt-
çemden burçın bir sıfır fazla-
sını bağışlamaya seve seve ha-
zırım... Ama, Ada'ya ilk lâzım
olan şey Atatürk heykeli mi-
dir?..

On bin liralık, yirmi bin lira-
lık, kırk bin liralık bir büst
diktikten ne çıkar?.. Bu Ata-

türk'ün yüceliği önünde pek,
pek cüce kalmaz mı?..

Sonra, bu heykeli nereye di-
keceğiz?.. Hangi geniş meyda-
na?.. Hangi güzel yapıların çer-
çevelediği aiana?.. Büyükada'da,
o dev adama dar gelmiyecek
çevre yoktur!

Atatürk, yalnız büyük bir baş-
buğ, büyük bir devrimci de-
ğildi. O, temizliği, güzelliği, üstün-
lüğü, uygarlığı seven bir Avrupa-
lı adamdı.

Onun, at pislikleri, beygir si-
dikleri, mısır koçanları içinde
bir çöplüğe, taştan, ya da tun-
tan gözlerle bakmasını bile is-
temeyiz!

İstanbul bir bütündür ve A-
ta'nın heykeli bu büyük şehrin
büyük meydanlarına dikilir an-
cak: Taksim meydanına, Beya-
zıt meydanına... O kadar!

Ada Kaymakamı, işe heykel-
den değil, temizlikten başlasın:
Süpürge mi yok, faras mı lâzım,
arazöz mü istiyor, elli lira de-
ğil, benden yüz!..

Eğér

İsmi aklıma gelmiyor... Bundan
birkaç gün evvel. Ankara'ya bir
kadın gazeteci geldi. Oldukça sem-
patik. Fransızdı. Gördüğü muamele-
yi havsalası alınıyordu: Sınırdaki, o-
tomobilini muayene eden polis, ce-
binden bir cıgara çıkarmış, ilkrâm
etmişti. Kapalı fırınları açtırmış
kendisine ekmek buldurmıştı. Bel-
ki canı çekmiş diye bir manavda
kutuda sıralanmış, dev şeftalilerden
kendisine bir kilo hediye etmişti...
Kadın ne düşüneceğini şaşırılmıştı.
Ona Türkiye hakkında öylesine ter-
sini anlatmışlardı ki...

«— Bu kadar yakınlık, bu kadar
iyilik, bu kadar insanlık hiçbir mem-
lekette yok» diyor, bir daha demil-
yordu...

Evet, bu kadar yakınız, bu kadar
iyiyiz, bu kadar insanız... Tecavüz
etmediğimiz zaman!.. Bizde ikisi or-
tası yoktur gazeteci hemşirem. Ya
hepiz, ya hiç!.. Yüz kere şükür, bin
kere şükür: Hep'e toslamışsın sen!

Nimet ARZIK

Memleketinize gelen turistler para harcamıyor. (Gazeteler)

— Gel şunlara birkaç kuruş verelim de harcasınlar!

DOĞUDA SOYGUN

EVLENECEKSİN?

Burnhan Esen

gitmişlik Sinemadan çıkarken, kompliman olsun diye:

— Ben Kerem, sen de Aşlısın, dedim.

— Hayır, dedi, ben Aşlı'yım, sen de kopye!

Sabahleyin Asliye Hukuk Mahkemesi mübaşiri ikimizin adını salona bağırtıyordu.. Kopyeliğe daha fazla tahammül edememiştik.. Mahkeme kararı ile üzerimdeki karbon kâğıdını kaldırtınca, rahat bir nefes almıştım. İşlerim yoluna girdi. Kendimi nihayet bulabildim. Ticaret yaptım, epeyce para kazandım. Bu sefer ben bir kopye kâğıdı aramaya başladım. Evlenmek için kuzguni arap arıyordum. Beyazlardan o kadar korkmuştum ki.. Bu sefer altta kadın kalacak, temizi ben olacaktım. Müsvette değildim artık Çukolata renkli bir bayanla nikâhımız kıydı.

Tebrikler, saadet temenni eden telgraflar, arkadaş yumrukları arasında gerdeğe girdim. Bizim hanımın elinde bir Toto kâğıdı, bir kalem. Utancındandır diye ilkin ses çıkarmadım. Bir saat geçti, iki saat geçti. Arada bir duvaklı başını bana çevirip:

— Galatasaray'a iki koydum.. Beşiktaş'a bir. Karagümrük sıfır.. diyor.

— Şekerim, dedim, bırak şu kâğıdı sabahleyin dolduralım. Şimdi yapılacak başka işimiz var.

Gelin hanım kızmıştı. Elini masaya vurdu:

— Totoyu bitirmeden ayağımı şuradan, şuraya atmam. Bu sefer 13 ü mutlaka tutturacağım.. Yün Mensucat sıfır, Havagücü sıfır..

O Toto kâğıdını dolduradursun, zabıt kâtabi de boşanma ilâmımızı doldurmakta idi.. Hak oyunu üçtür, dedim. Bu sefer kültürlü bir bayan alacaktım. İşin ilk gecedan bozulmaması için Hanyayı, Konyayı değil, Londra'yı da bilen biri olmalıydı. Mühendis bir hamfendi ile evlendik. İlk gece uğur getirtiliyordu. En iyisi nikâhı kıydırıp, balayına tüymekti.

Evlenme dairesinden çıkınca:

— Ankara'ya gidiyoruz, dedim; işte biletler..

— Ne bileti bunlar?..

— Uçak..

— Sen aklını mı oynattın? Yoksa intihara karar verdin de peşinden beni de mi sürükleyeceksin? Radyo dinlemez misin, gazete okumaz mısın sen? Meteoroloji raporlarına göre Balkanlarda alçak basınç teşekkül etmiş..

— Karıcığımı, biz Tito'ya mısafirlğe gittiyoruz. Ankara'ya yolculuk..

— Balkanlardaki alçak basınç Ankara üzerine kayabilir.. Bu şartlar altında uçağa binilmez..

İçinden bir «lahavle» çekip:

— Yataklıyla gideriz, dedim, ha Trenle..

Ö NÜNE gelen soruyor:

— Ne zaman evleneceksin?

Bu sorunun cevabını o kadar tekrarlamıştım ki, kelimelerin, ağzımdan döküle döküle tırşusu çıkmıştı. Pansiyonunda oturduğum yaşlı madam, daha dudaklarını oynatmadan ne diyeceğini bilir, onu zahmete sokmamak için papağan gibi aynı cümle ile cevap verirdim:

— Ne zaman kısmetse..

Mahallenin bekçisi her gece öntümü keser:

— Seni everek gayri beğ. Mehellenin içinde pülüş gibi kızlar koca diye sayıklıyo. Sen sop sovak odaya yatmaya gidiyon..

Muhtar karşıma çıkar:

— Mazlatana gırh paralık üçüret almadan möhürümü basıvirecem. Sen armudun sapı, üzümün çöpü dirkene tohuma geçacan..

Sorgu yargıçlarının daha münasebetsizleri vardı:

— Erkek değil misin yoksa..

— Kendini bi doktora göstersen fena olmaz. İnsanlık hali, senin gibi nice iktidarsızlar tedavi ile kendilerine gelip, ev bark, çoluk çocuk sahibi oldular..

Bir gün şırkette ay başı plânçosunu hazırlarken, odacı yanıma geldi:

— Seni müdür beg çıkırıyor, dedi. Yanına gittim.

— Otur bakalım, Süleyman, dedi. Şimdi seninle, baba-oğul gibi konuşacağız. Yaşın kırkı geçkin. Ne-

den evlenmiyorsun? Maaşının yetmeyeceğinden mi korkuyorsun? Zamanın kızlarına mı güvenemiyorsun? Evlenmek dediğin piyango bileti almaya benzer. Ne çıkarsa bahıtına.. İyi diye alırsın, kötü çıkar. Gözün tutmayarak alırsın, dünyanı cennete çevirir. Sana bizim muavinin kızını alalım. Yaşı biraz geçkince ama, yaşlı kızlar kocalarına sadık kalırlar. Eh, güzel değilse de pek de çirkin değildir hani.. Belki görmüşsündür. Belinde biraz kamburu var. Kamburlar uğur getirir. Burnunun üzerindeki et beni, akşamları bir iki kadeh attın mı gözüne görünmez bile. Ayağı biraz aksıyor ama, vallahi sakat değil. Sağ ayağı biraz uzunca olduğundan topallıyormuş. Elinin biri belli belirsiz arızalı. Korkma, sol eli imiş. Sağ değil..

Müdür, kızı o kadar ballandıra ballandıra anlatıyordu ki, daha fazla övüp de, ağzımın suyunu akıtmaması için sözünü kestim:

— İlginize teşekkür ederim. Böyle ideal bir kıza, koca seçerken beni hatırlamış olmanıza çok sevindim. Ben herkesin zannettiği gibi, ilk evlenmesini yapacak bir aday değilim. Dört defa dünya evine girip, cehennemden kapısından çıktım. Dördü de koalisyon hükümeti gibi kısa ömürlü oldu. Bu dört macerayı kısaca size anlatayım. Ondan sonra emrederseniz beşinci fasıla başlarız!

İlk evliliğim 19 yaşında oldu. Okulda seviştikimiz bir kız vardı. Aynı sırada otururduk. O günlerde ben top peşinde olduğumdan, yazılı imtihanlarda sıra arkadaşım-dan kopye etmesem, kâğıda: «Ahmet topu aldı, çalınmadı, Hüseyin'e verdi. Top Hüseyin'de, Hüseyin topta. Hüseyin düştü, top muallâkta. Ömer yetiştii. Hakemin gözündeki gözlüğü yok ki görsün. Hadi ortadaki inek görmüyor, yandaki salak da görmez mi?» deyip, altına imzamı atacağım.

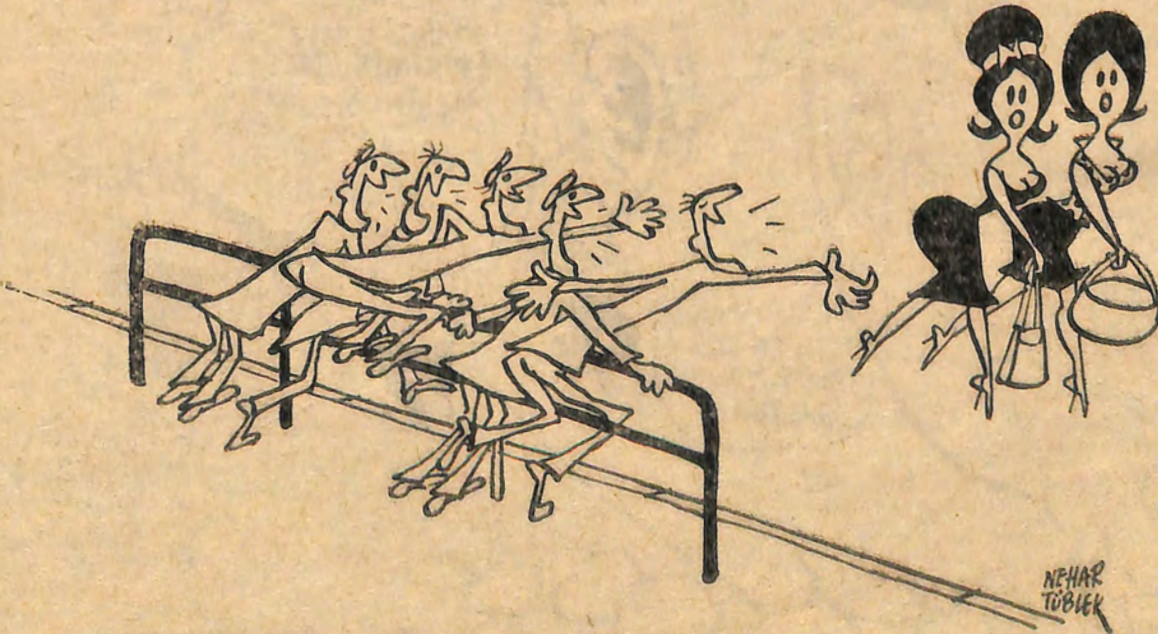
Bereket imtihanlar hep yazılı oluyordu. Baktık kopye etmek de zor. Sıra arkadaşım siyah bir karbon kâğıdı buldu. İkimizin sınav kâğıdını üstüste koyuyor, imtihanın sonuna doğru, ben alttaki kopyeyi alıp, basıyorum imzayı. Okulu böylelikle bitirdim.

Okul bitmiş, ama ben onun kopyesi olmaktan kurtulamamıştım. Memuriyet imtihanlarına giriyor, imtihan kâğıdının altına karbon kâğıdı ile benim kâğıdımı koyacak kimse bulamadığımdan, kazanamıyordum. Kopyesiz yaşıyamazdım. Kızı istettim. Avareyim diye vermediler. Ne bilsinler, benim onun kopyesi olduğumu! Sonunda kız bana kaçtı. Müdür sözümü kesti:

— İyi evlâdım, fedakâr bir kız ele geçirmişsin, ne diye ayrılırsın?

— Bir film işi altüst etti, müdür bey. «Kerem ile Aşlı» adlı filme

İstiklâl Caddesine demir parmaklıklar kondu... (Gazeteler)

— İyi ki bu demir parmaklıkları koymuşlar kardeş!..

— Ben Türkiye’de trene binmem, dedi. Müsbet ilim tahsil etmiş bir kimse, hayatını göz göre göre tehlikeye atmaz. Rayların şakuli kosisi- nüsleriyle, vagon dingillerinin sinüsü hesaplarında 1 miligron hata var. Karacahiller gibi ölümü yatak odamda kabul edemem!

— Uyuyacak değiliz ki... İlk gecemiz. Sen bana şiir okursun, ben sana Koca Yusuf’un hayatını anlatırım.. Baktık hesapların yanlışlığı dingilleri sarsmaya başladı, imdat işaretine asılırız. Tren şırrrak diye durur.

— Fabrikasyon hatalarının evvel- den seziş ihtimali milyon sıfırda 1 bile değildir!

Sinirlenmemek için:

— Konforlu otobüsler ne güne duruyor. Şezlong gibi koltuklar. Sıcak hava tertibatı. Kusanlar için sayı- lardan yapılmış kese kâğıtları. Yaralananlar için sargı bezi. Bayı- lanlar için eter bile var. Akıl edip birkaç metre de kefen bezl koydu- lar sa ecza dolabına, tehlike yok demektir!

— Boşuna ısrar etme. Her kilo- metre için yüzbin liraya hayat si- gortası, haklarını müdafaa için iki avukat tutmadan otobüse ayak at- mam. Bu evlenmenin Sinüs, Kosinüs hesaplarında yanlışlık yaptığımı an- lamıştım, ama, iş işten geçmişti. Balayından vaz geçmiştik. Bir tak- siye atlayıp, bizim eve geldik. Ben kapıyı açmaya zorlarken kolumu tu- tarak, beni öteye fırlattı:

— Biz bu eve mi gireceğiz? Bı- rak girmeyi, hemen birkaç hamal bul. Eşyaları tahliye ettirelim. A- yol, bu ev maillihidam.. Aman ya- nına sokulma. Görmüyor musun? yıkılacak. Arkeolojik bir olay. Ü- çüncü zaman toprağının üzerine kâğır bina kurulmaz. Kurulursa iş- te böyle çö...ker...

Çöken ev değil, maill ihidam bir evlenme idi!..

Dördüncüde yaş tahtaya basmı- yacaktım. Kadın hiçbir şey bilme- meli idi. Okur yazar olmayacaktı. Yuvarlak topu bilmediğinden, Toto dolduracağım diye sabahlamıyacak- tı. Sinüs, kosinüs hesaplarından çıkmadığından, vagon dingilinin ne zaman kırılacağını anılamıyacaktı. Nihayet, bir köyden dünyanın döndüğünü, memleketin başında «Af» diye bir gaile bulunduğunu, parlâmentonun memleketi değil, memleketin parlâmentoyu idare et- tiğini bilmeyen bir kız buldum.

Müdür yine sözümü kesti:

— Tamam... Bulunmaz bir Hint kumaşı eline geçmiş... Bunun ol- sun kadrini bilsene!

— Ben kadrini bilecektim. Fakat c. Kadri’yi bilmeseydi. Apartmanın Kadri isminde bir kapıcısı vardı. Onunla kaçtı. Giderken:

— Ben, demiş, bu kadar cabil bir adamla yaşayamam... Daha ay- ranın içerisine ekmek doğranacağı- nı bilmiyor!..

Burhan ESEN

MİLLETLER GÜLÜYOR

Gümüş

Genç gelin gönderilen hedi- yeleri tetkik ediyordu:

— Kate hala bize gayet gü- zel bir çatal kaşık ve bıçak ta- kımı göndermiş; ne yazık ki bunlar gümüş değil!

Kocası sordu:

— Nereden anladın? Sen haki- ki gümüşü tanır mısın?

— Hayır ama Kate halayı ta- nırım.

Duvarlar

İki arkadaş arasında:

— Yeni apartmanınızdan mem- nun musunuz?

— Çok iyi; ama duvarları in- ce konuştuklarımız hep kom- şulardan işitiliyormuş.

— Duvarlara halı asın o hal- de!..

— İyi ama o zaman biz kom- şuların ne konuştuklarını nasıl duyarız?

İlk söz

Kapı kapı dolaşıp ev kadın- larına öteberi satan ve bu işte çok muvaffak olan bir satıcı- ya bir ahbabı sordu:

— Bu başarının sırrı nedir?

Satıcı cevap verdi:

— İlk söz azizim, ilk söz!

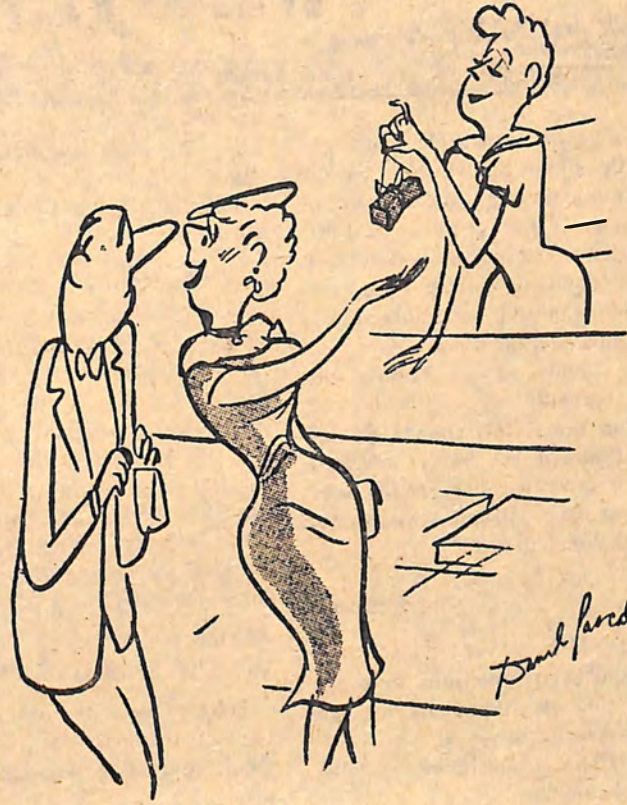
Kapıyı açan her kadına şöyle derim: «Miss, anneniz evde mi?»

Nasıl?

Hâkim suçlu kocaya sordu:

— Nasıl oldu da karınızı döv- dünüz?

— Arkası bana dönüktü hâ- kim bey, süpürge sopası da tam yanımda duruyordu, kapı ise ardına kadar açıldı, bir şans- ımı denedim!..

— Buyurunuz bayan, mayonuz!...

On yıllık hasret!

Batan bir gemiden yüzerek ıssız bir adaya çıkan ve burada on sene Robenson hayatı yaşayan bir gemici bir sabah uyan- dığı zaman kendi gibi kazazede güzel bir kızın, bir varile sarıl- mış, yüzerek adaya geldiğini gördü. Genç kız sordu:

— Hey gemici; kaç yıldır burada yalnızsın?

— On yıldır!

— O halde sana on yıldır hasretini çektiğin birşeyi vermeğe geliyorum!

Gemici havalara zıpladı:

— Nee! Bu varilde Viski var demek ha?..

Alfabe!

Annesi ve babası, yeni okula başlamış olan küçük Jonnie’nin marifetleriyle öğünüyorlardı. Bir ara annesi Jonnie’nin bütün alfabeyi ezbere bildiğini söyle- yince misafir hanım takdirlerini gizliyiemedi ve Jonnie’ye sordu:

— Söyle bakayım Jonnie, alfa- benin ilk harfi nedir?

Jonnie hemen cevap verdi:

— A!..

— Peki A’dan sonra ne ge- lir?

Jonnie yine çabuk bir cevap- la karşılık verdi:

— Alfabenin öbür harfleri!

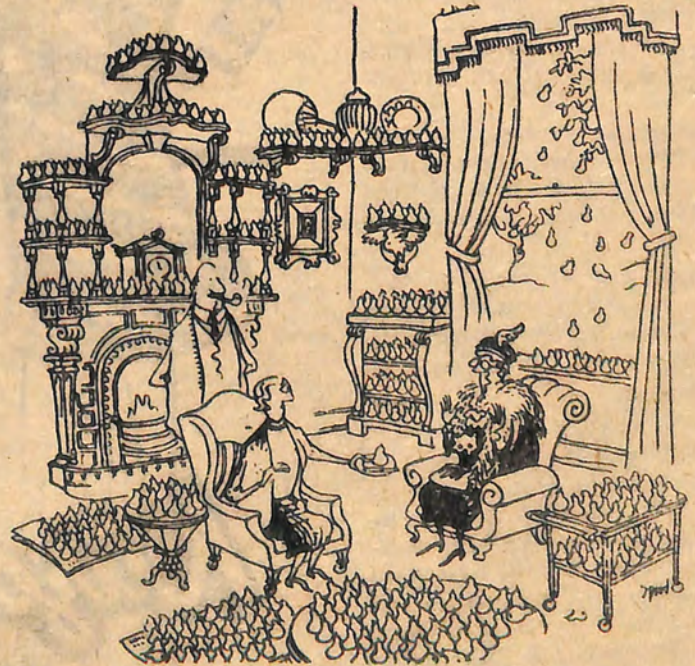
Postacı

Gözleri az gören yaşlıca adam başında eski bir kasket bulu- nan ufak çocuğa:

— Sen dedi; postacı mısın yok- sa?

Çocuk cevap verdi:

— Hayır, biraz ayağım ağrı- yor da ondan böyle ağır yü- rüyorum.

— İstemem, kendinizi mahrum etmeyin!...

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 36 —

Orada olduğunu bildirmek için öhö öhöler, öksürükler, yanındaki ağaya seslenmeler... Ben gene hiç oralı olmuyorum.

Nihayet gözüm ilişmiş gibi yapıp birden sıçradım. Tül perde ile çıplak göğsümü, kollarımı kapayarak, gülümsedim ve başımla hafifçe selâmladım.

Ebuzarif bey, memnun, minnettar; kameriyenin sarmaşıklarını sıper ederek, yerlere eğilip eğilip kalkıyor, parmaklarının ucunu öpüp buseler gönderiyor, eliyle kalbinin üstünü sıvayıp gözlerini kapıyor.

Enişte, şimdi de başka telâşa; Ebuzarif beyle teşerrüf etmek sa-bırsızlığında. Çenesi fora:

— Evimiz derlensin, toplansın, yerlerimize yerleşip meşagili bitirelim, ilk işim müşarünileyhle akti rabıtai ülfet, onu müteakip, tev-siki müveddet ve muhaleest... Hike-miyatı arabiyeden açarak, vadii belâgate dalarak hazrete bir hulûl edeyim de enişte beyninizin kim olduğunu görünüz. Ebuzarif bey karşımda valih ve hayran kalmazsa, dört elle sarılıp beni başüstünde taşımazsa, şu sakalı kazıtırım... Hattâ, Kâtibi sanii cenabı cihan bani paşa hazretlerine derhal iltimasla rütbei ulâ sınıfı saniliğini uhdei âcizaneme... ilh..

Bir taraftan da, Kanarya'nın tâbiriyile, eniştenin eli işte, gözü oynashta.

Eşya yerleştireceğim, perdeleri asacağım diye evin içinde didinip dururken, gözleri Ebuzarif beyin köşkünden ve bahçesinden ayrılıyor.

(Hazret yine bahçeye çıktı... Hazret orta kattaki şehneşinli pencerede... Hazret balkonlu odanın camlı kapısında...) diye mütemadiyen söyleniyor.

Akşam yemeğine inerken enişte meydanlarda yoktu. İçki tepsisine daha el sürmemiş.

Bu adam yine hangi kayıplara karıştı derken fişek gibi içeri girdi. Suratı asmış, fesi cebinde, Karadenizde gemileri batmıştan farksız.

Enişte buluttan nem kapıp surat asar, entbent de olur, fakat fesi cebe koydu mu mesele ehemmiyetlice demektir.

Muttasıl lâhavle çekiyor, burnun-

dan soluya soluya söyleniyordu:

— Üç şıkkin biri derkâr. Ya zatı şerifte kasıbasar var da beni tanıyamadı, yahut etraf ve eknafıta bir yabancı kimse sezdi veyahut doğrudan doğruya çinicebin gösteriyor. Manahnüfihi her halde anlayıp ona göre davranacağım.

Ayşe hanım ağzını aradı ve meseleyi öğrendi.

Tütün almak için sokağa çıkıyormuş. Ebuzarif bey bahçesinde imiş. Enişte, yerle beraber selâma varacağı esnada yüzünü buruşturarak başını dönmemiş mi?

5 Haziran

Cuma. Mehtap var.

Kuşdili çayırı mahşer; dere sandalla, futa ile tıklım tıklım; iğne atsan yere düşmeyecek.

Sandallarda taksimler, gazeller, utlar, kemanlar...

Hırsımdan az kaldı çatlıyacaktım. Mahpuslar gibi evde mi kapanaca-

ğız?.. Bir yere adımımızı atamıyacak mıyız?

Yine mâni olan Kanarya idi. Diyordu ki:

— Adamcağız bu kadar nazımızı çekiyor, gözümüzün içine bakıyor. Gelip ayak üstünde bir kahvemizi bile içemedi; boyuna maval okuyup atlatıyoruz. Bir iki gün daha dişimizi sıkıp çayıra mayıra çıkmasak kıyamet kopmaz a. Belki bir tarafa gizlendi de bizi gözetliyecek, belli etmeden kolliyacak. Selâmünaleyküm demeden şüpheyi mi dâvet edeceğiz? Önümüzde bir yıl yaz var; bıkıp usanırız bile.

Lâmbayı söndürdük; pencereden kalabalığı seyre koyulduk.

Ebuzarif bey de, parmaklığın önüne bir sandalye atıp oturmuştu. Fakat saat dört olmadan içeri girdi.

Kanarya'ya, Zarif beyin odasındaki sönük aydınlığı gösterdim.

Twist re PLİSE

ETEKLİ TAKIMLAR

Her mevsime daima yenilik ve zerafet örnekleriyle giren K A Z O V A, i k i parçalı BURUŞMAZ jarseden desenli TWİST etek, Çeket Plise etek, Çeketten ibaret enson modaya göre hazırlanmış takımları birer zerafet örneğidir

Kazova FABRİKALARI

Her mevsimde

Kazova

giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi Kazova mağazalarından ve Büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

— Adam gece kandilini yakıp çoktan uykuya daldı. Şöyle bir çıkıp buruna kadar gitsek, beş on kişi görsek! deyip kandırdım.

Ayşe hanım: (Öyle ise biraz sabırlı ol!) diyerek Agavni'ye seslendi; sıkı sıkıya tembih etti.

Bahçeye çıkıp Ebuzarif beyin köşkünün, pancurlarını, iyice kolliyacak; usulca uşak odasının penceresini vurup: (Kumpanya suyunun ana musluğu sıkıştı; susuz kaldık. Siz de İngiliz anahtarı varsa biraz verin) bahanesini bularak beyin uykuda olup olmadığını da soracak.

Agavni, beş dakika geçmeden dörtlüğe geldi. Ev halkı horul horul uyuyormuş.

Alelacele hazırlanıp süslendik. Ben, gümüşü yeldirmemi giydim, Kanarya'ya kahve rengi maşlahımı verdim. Ayaklarımızın ucuna basa basa, hırsızlamacasına, kapıdan sıvıştık. Yoğurtçu köprüstünün başına gelinceye kadar, arkamıza bakmadan koştuk.

Aman Allahım, ne kalabalık... Bütün Kadıköy halkı ayakta... Kimler yok kimler?.. En kodamanlardan tut da en gençlere, en çoluk çocuğa kadar herkes piyasada.

(Kart zampara) dedikleri Veli paşa, kendi gibi bir populdağın koluna girmiş, iki hanımın eteğine takılmış, boyuna: (Limon yetiştir meleşim, baylıyorum!) diye kırk yıllık teranelerini terennümde.

(Kilise mumu) Mir'at bey, (Üç güzeller), lâkaplı hemşirelerin peşinde, arabada gider gibi, vücudu dimdik, yalnız bacakları hareket ederek, tıpış tıpış sekiyor.

Şişman, şaşı avukat, yanındaki kurut ve kel bıyıklı, aktör Aleksanyan kılıklı adama, sağır la konuşuyormuş gibi, bermutat avaz avaz hitapta:

— Mirim, ortalıkta çayır güvercinleri uçuşup dururken senin ne müstenifin, ne de istinafi hukuktaki palavraların kulağıma girer...

(Bekâr eczacı) Seza beyle (Pembe konaklı) Reyhan bey, kolkola girmişler, derenin sığ tarafını, bir aşağı bir yukarı boylamadalar. Eczacı bey, önünden güzel ve şık bir hanım geçti mi, (Gene şapa oturduğumun resmidir!) deyip hemen yere çöktüveriyor; (Yetişin imdada melâikeler!) diye çırpıp dururken hanımlar kahkahaları koparıyorlar.

(İlançılık — 6022 - 141)

(Devamu var)

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
ZEREN

BES

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 49 —

April'le kilisenin merdivenlerinden çıkarken Caroline, «Belki uyuyup da nikâhla düğünü kaçırmam daha iyi olurdu.» diye düşündü. Düğünler onda daima karışık hisler uynadırdı: Düğün yakın bir arkadaşınnsa heyecanlanır, sevinir, kendisini biraz da yalnız hissedirdi. Zira istesinler istemesinler, arkadaşıyla aralarındaki vaziyet değişecek, eski günler de bir daha geriye gelmiyecekti. Mary Agnes gibi tanıdıkların düğününde ise biraz sıkıntı duyar, bir taraftan da memnun olurdu. Sıkıntı duyardı, zira bütün düğünler birbirine benzerdi. Demuniyeti ise muhayyilesinin genişliğinden doğuyordu. April'le bir an kapının önünde durarak etrafa bakındılar. April açık gri ketenden bir elbise giymişti. Başında da Venedikli gondolcularinkini andıran bir şapka vardı.

Caroline, «Ne kadar hoşsun!» dedi.

«— Sen de öyle.»

«— Haydi, içeri girelim.»

Elele tutuştular ve ayaklarının ucuna basa basa içeri girdiler.

Org düğün marşını çalmağa başlayınca, birdenbire salonun arkasında Mary Agnes gözüktü. Babasının kolundaydı. Caroline onun başındaki, ofiste prova ettiği duvağı görünce, bu gelinin birlikte çalıştığı Mary Agnes olduğuna inanabildi. Zira genç kız o kadar değişmişti ki... Mary Agnes'in yüzünü gölgeleyen duvak, onu harikulâde güzel de yapmıştı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu, dudakları hafif nemli, yanakları da pembeydi. Arkasına uzun kuyruklu beyaz saten bir gelinlik vardı. Beli sımsıkı oturmuş, eteklere ise dantel aplike edilip üstü de inciyle işlenmişti. Fakat en şaşılacak şey Mary Agnes'in yuvarlak, biçimli göğüsleriydi. Buna sebep olan gelinlikle beraber giyilen iç çamaşırlarıydı muhakkak. Arkadaşları büroda çalışan Mary Agnes'in göğüssüz olduğunu bilmelerine rağmen, onun bu hilesini de memnunlukla karşıladılar. Herkesin içine çıkacak bir gelinin hakkıydı bu.

Mihra bin önünde Bill öne doğru bir adım atarak Mary Agnes'i babasının yanından aldı. İki genç, rahibin önünde diz çöktüler. Caroline söylenilecek sözleri duyabilmek için öne doğru eğildi fakat iyice heyecanlanmış olan Bill'le Mary Agnes cevaplarını âdeta duyulmıya-

cak bir şekilde, titrek seslerle verdiler.

Caroline daldı, bir an kendini o mihra bin önünde durur gördü. Paul'la evleniyordu. Aman Yarabbi, kaçması lâzımdı. Veya dönüp, «Bunu yapmam, yapamıyacağım.» demeliydi. İnsan bir nikâhta evliliğin ne kadar mühim birşey olduğunu, izdivaçla oynanılmıyacağını daha iyi anlıyordu. Sana ne kadar iyi muamele ederse etsin, sevmediğin bir erkekle evlenemezsin. Evet, Paul Landis onu seviyordu. Çok defa, gizli kapaklı şekilde, bunu ona söylemişti. Bu sözleri Caroline kendisini sevmediği takdirde incinmek, kırılmamak için daima da bir şakanın altına saklamıştı. Hakikaten de Caroline onu sevmiyordu. Evet, Paul'a karşı dostane hisleri vardı, ama evlilik? nİsan ancak kalbinin özlediği, âşık olduğu biriyle evlenebilirdi. Eddie Harris gibi biriy-le meselâ.

Evet bunu artık itiraf ediyordu. İşin garibi bu itirafın Caroline'in kalbini sızlattırmamasıydı. Kalbi hâ-

lâ iki sene evvelki Eddie'ye karşı duyduğu sıcak, müşfik bir aşkla doluydu. Mihra bin önünde eğilen ve muhakkak ki heyecandan bayılma raddelerine gelen gelin o olmalıydı, damat da Eddie. O zaman rahibin sözleri ne kadar da tesirli olacaktı. Caroline, «Ona hâlâ âşığım.» diye düşündü. «Eddie seni ölünceye kadar seveceğim. Daima seveceğim.»

Rahip, lâtince duanın sonuna gelmişti artık İngilizce birşeyler söylüyordu. Sesi yüksek ve ihtizazlıydı. Söylediklerini Caroline de duyabiliyordu. «Bu iki genç artık evlendiler. Allah karşısında birbirlerine yemin ettiler. Bu yemini de hiçbir zaman küçümsemiyecekler. Yaşadıkları müddetçe tutmaları lâzım gelen bir söz bu.»

Caroline, «Karşımda Eddie olsaydı; ben de ona söz verirdim.» diye düşündü. «Bir an bile tereddüt etmezdim. Eddie... Hayatım.»

«— Bu iki genç Allah önünde ettikleri yeminin ciddiyetini de müdrıklar. Ne yaptıklarını biliyorlar...»

Caroline kendi kendine, «Eddie, Helen Lowe ile evlendiği zaman ne yaptığını biliyor muydu?» dedi. «O zaman o kadar gençti ki. Çocuktu âdeta. O ilânihaye sürüp gidecek iz-

divaç hakkında ne biliyordu ki? Hatta aşkı bile tanıımıyordu. Karısını hâlâ seviyor mu acaba? Onunla ömrünün sonuna kadar yaşamayı istiyor mu?»

Rahip tekrar Lâtinceye başlamıştı, Bill, Mary Agnes'in parmağına yüzük takıyordu. Caroline farkına varmadan kendi parmağını oynattı. O anda Eddie de onun parmağına yüzük takıyordu sanki. Caroline, «Ben kalın altın bir halka isterim.» diye düşündü. «Bir odaya girer girmez herkes Eddie ile evli olduğumuzu anlarsın...»

Herkes yerinden kalkıyordu artık. Nikâh bitmişti. Şimdi gelinle güvey telâşla düğünün yapılacağı otele gideceklerdi. Caroline istemiye istemiye, «Biz de gidelim.» diye düşündü. «Yoksa tek başımıza oteli katıyen bulamayız.» Uzun bir müddet yanında oturduğunu bile unuttuğu April'e döndü.

«— Bill'in soyadı neydi?» diye sor-du. «Hep unutuyorum.» Birdenbire durdu. April onun konuştuğunun bile farkında değildi. Genç kız gözlerini ileride bir noktaya dikmiş, donmuş gibi oturuyordu. Ruju çıkmıştı. Dantelli mendili ise bumburuştu. Gözlerinde de garip bir pırıltı vardı April'in. Ama göz yaşlarının sebep olduğu bir pırıltı değildi bu. O zaman Caroline bu nikâhta yalnız kendisinin hayale daldığını anladı.

Dışarıda kocaman, pırıl pırıl siyah iki otomobil bekliyordu. Gelin'le güvey ve davetlileri için getirilmişti bunlar. Daha arkada da misafirlerin olduğu anlaşılan muhtelif boyda ve renkte eski arabalar vardı. Caroline ile April bir taksi bularak gelin alayının arkasına takıldılar. Biraz sonra otele gelmişlerdi.

Gelinle güvey ilk danslarını yapıyorlardı. Herkes kendilerine baktığı için biraz mahcup bir tavır takınıyorlardı, buna rağmen hayatlarından memnun oldukları da anlaşıyordu. Parça bitince, babası piste gelerek Mary Agnes'le dansa başladı. Damat da annesini davet etti. Pist yavaş yavaş dolmağa başlamıştı. On yaşlarında bir çocuk, yaşlı bir kadınla dans ediyordu. Küçük gün yüzünde kendi kendisini tebrik ediyormuş gibi de bir ifade vardı.

Bir ara kocaman göbekli, yaşlı bir adam elinde bir şampanya şişesiyle Caroline'in yanına yaklaştı: «— Ben Fred amcamım. Mary Agnes'in Fred amcası» dedi. «Sen kimsin?»

«— Ben de onun arkadaşı Caroline.»

Fred amca boş sandalyelere şöyle bir baktı. «Oturabilir miyim?»

(Devamı var)

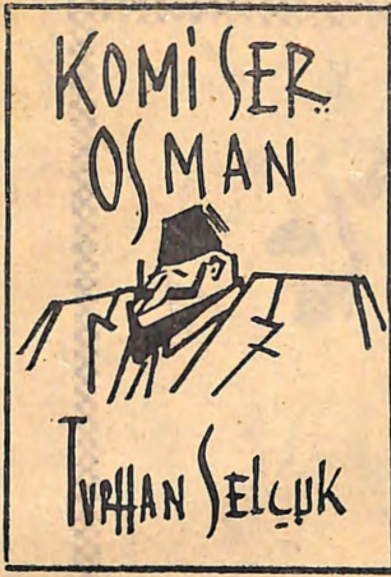
Taşıyalım mı? Kara biberim.

NEVZAT KIRDAR

PİVALE
Adı.. Ağız Tadı

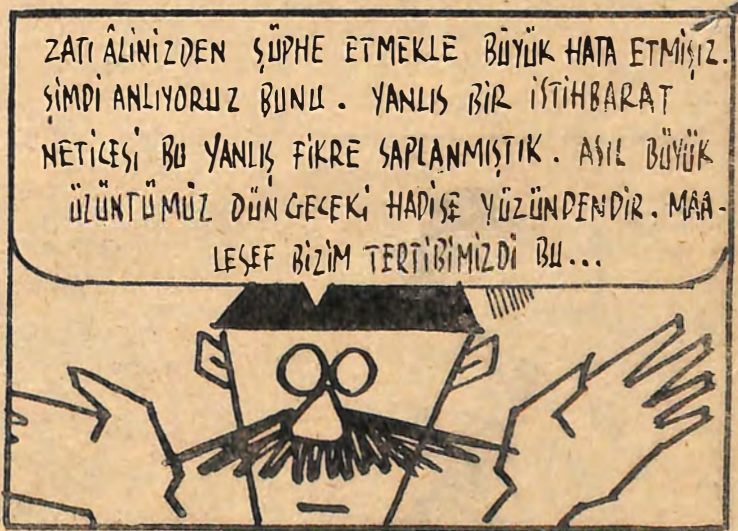
İlâncılık — 5445 - 140

AZ SONRA EVRAK
ARASINDAN ÇIKAN
PARAYI KOMİSER,
NACİ BEYİN DE
GÖREBİLECEĞİ ŞE-
KİLDE, ACEMİLE
CEBİNE ATAR.

AKŞAMA DOĞRU GÜ-
LİSTANLI RAUF AH-
MET BEY ÇEKİNGEN
BİR TAVIRLA KOMİ-
SER OSMANIN YANI-
NA YAKLAŞIR...

Dünya Katikatörleri

-BİRAZ İÇTİM Mİ, HERŞEY
GÖZÜMDE BÜYÜYOR!

-BAYAN, EVİME KADAR SİZE AR-
KADAŞLIK EDEBİLİR MİYİM?..

-AMAN KİMİLDAMAYINIZ!

-EFENDİ, ÇEKİL ORADAN...GÖR-
MÜYÖR MUSUN, YIKILIYOR!..

-ŞURAYA DA BİRAZ SİYAH
BOYA SÜRER MİSİNİZ?..

**Hangi Burçta doğmuş olursanız olunuz
Eğer Ziraat Bankasında tasarruf hesabınız varsa**

**ŞANS.YILDIZINIZ
mutlaka parlak olacaktır**

**En büyük para ikramiyesi
En fazla şans dalma
Ziraat Bankasındadır.**

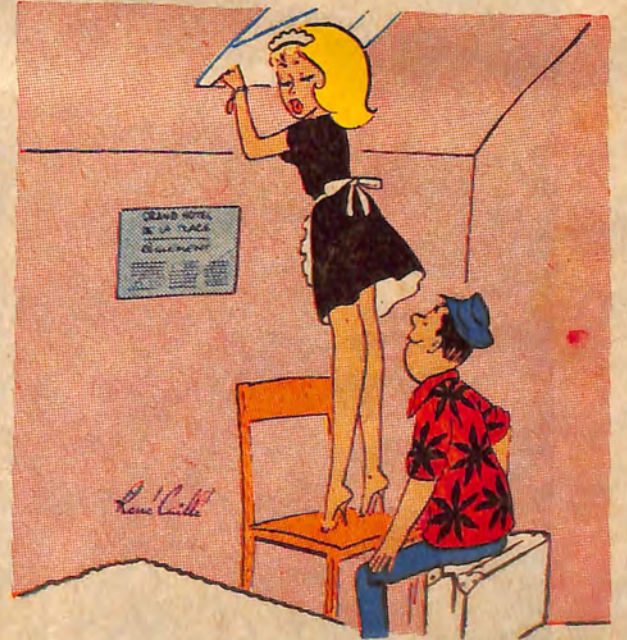
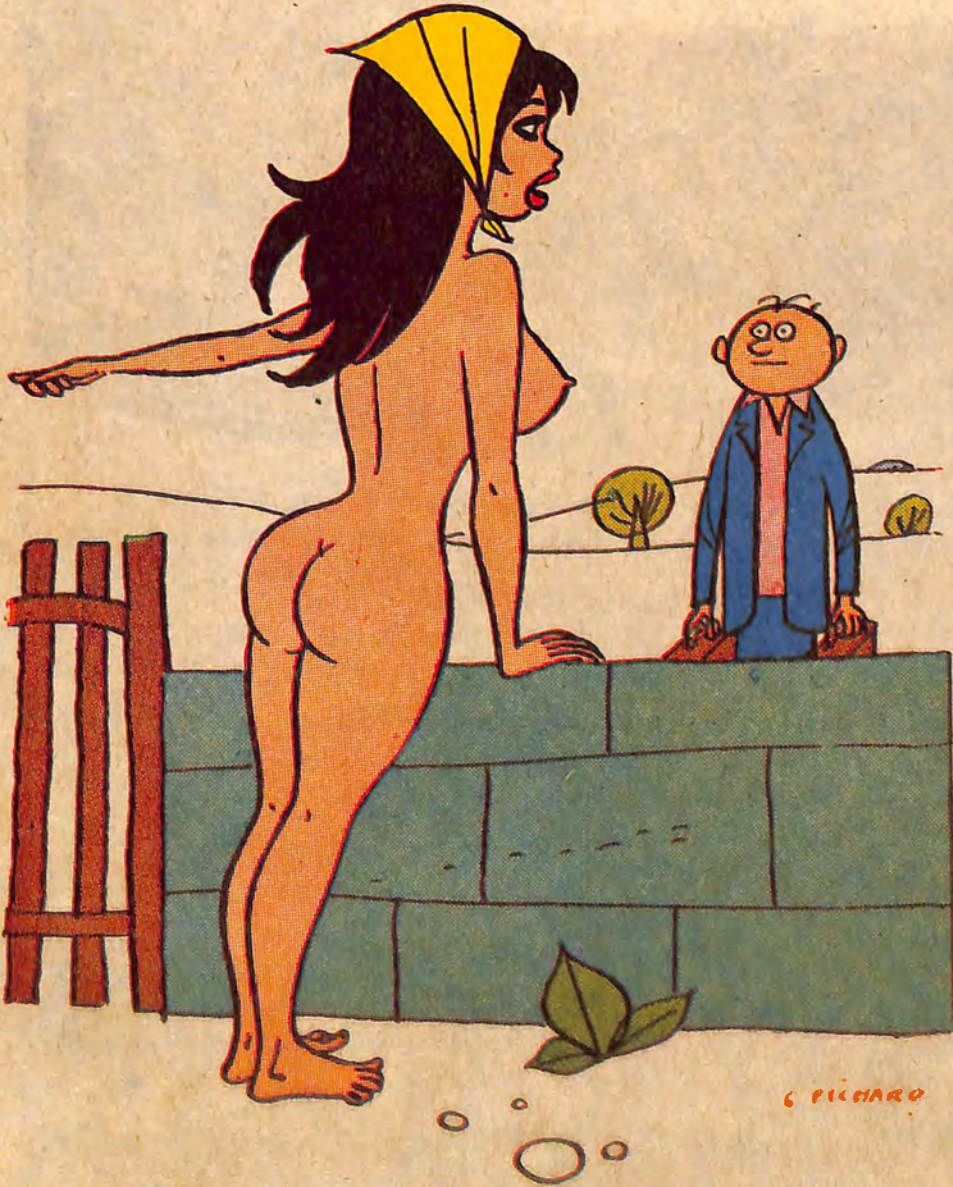
A. Ayhan.

ZİRAAT BANKASI

Akbal

- NE DÜŞÜNÜYORSUN ?
- KOCAMIN HAYAT SİGORTASI İLE NELER ALABİLECEĞİMİ !

- BURADAN DENİZ GÖRÜNÜYOR...
- YA BURADAN NELER GÖRÜNÜYOR BİLSENİZ...

- KİMBİLİR GÖZLERİNİZ
NE KADAR GÜZELDİR !